

Szerencsés végű autóösszeütközés a kisteleki országúton.

Szombaton este főbb kisteleki fiatalember rándult be Szegedre a Városi Színház előadására, autójuk utközben összeütközött egy szegedi pékmeszter kocsiával.

(A Délmagyarország munkatársától.) Szombaton este hét óra körül a Szegedről Budapest felé vezető országúton szerencsés kimenetelű autóösszeütközés történt. Az összeütközésről a következők voltak megállapíthatók:

Kistelekről öt fiatalember bérautón akart bejönni Szegedre az esti színházi előadásra. Az országúton Jánoszállás közelében Szűcs szegedi pékmeszter utója közeledett kenyérrel megrakodva a kisteleki autó felé. Amikor a sötét országúton a két autó észrevette egymást, erősen túlkölt, de az erős reflektorozás közben a sofőrök nem tudták elkerülni, hogy össze ne ütközzenek.

Az összeütközés következtében a bérautó felfordult és összetört, de a benne ülőknek

szerencsés véletlen folytán az ijedtségen kívül más bajuk nem történt. Az autó utasait egy nemsokára arra haladó szegedi autóbusz vette fel.

Az utasok este nyolc órakor jelentették a történeteket a rendőrség központi ügyeletén, amikor beszámoltak arról is, hogy Szűcs pék autója a karambol után sértetlenül haladt tovább Kistelek felé.

A kisteleki fiatalember a kirándulás nem egészen szerencsés kezdete ellenére is elfoglalták helyeiket a színházban, ha kissé meg is késtek a rendőrségi jegyzőkönyvezések miatt. A rendőrség az első vallomások után azonnal megindította a nyomozást annak megállapítására, hogy a könnyen súlyosabb következményeket is maga után vonható összeütközésért terhel-e valakit felelősség.

A mentő-orvostanhallgatók szombaton délből lefekték a szolgálatot

Egyelőre tűzoltók végzik a mentők feladatát.

(A Délmagyarország munkatársától.) A Délmagyarország szombati számában beszámolt arról a mozgalomról, amely a mentő-orvostanhallgatók köréből indult ki és amely ma arra vezetett, hogy

az orvostanhallgatók szombaton délből beszüntették működésüket,

a szolgálatot lefekték és ezt a határozatukat ottágy küldöttség útján adták dr. Wolf Ferenc tiszti főorvos tudomására. A mentő-orvostanhallgatók mozgalma városszerte nagy feltűnést keltett. A mentő-orvostanhallgatók küldöttségét a medikusok nagyszámban kísérték fel a városházára, ahol fél 1 órakor fogadta őket a tiszti főorvos.

A küldöttség vezetője és szónokája Györy alparancsnok volt, aki bejelentette a főorvosnak, hogy miután azokat az ígéreteket, amelyeknek nekik a főorvos régebben tett, nem váltották valóra, sőt vissza is vonták,

a mentőszolgálat további ellátására nem hajlandók és a szolgálatot szombat délután 1 órakor leteszik.

A főorvos válaszában kijelentette, hogy rendelkezéseit minden módjában visszavonni. A mentőszolgálat nem privát intézmény, hatósági ellenőrzés alatt áll, házi rendszabályok vannak a tűzoltóaktanyában érvényben, amelyeknek betartására ügyelni a tűzoltóparancsnok az illetékes.

Hosszasan vázolta a tiszti főorvos, hogy ő milyen szeretettel és lelkesedéssel állította a mentőügy szolgálatába az orvostanhallgatókat. Kérte őket, ne hamarkodják el a dolgot és ha a régi szabályrendelet keretében továbbra is részt óhajtanak venni a mentőszolgálatban, úgy szívesen látja őket, ellenkező esetben intézkedik a szolgálat zavartalan menetéről.

— Ha a medikusok megtagadják a szolgálatot, akkor kiadom a rendeletet — mondotta dr. Wolf Ferenc —, hogy a tűzoltóaktanyába többé orvostanhallgató nem teheti be a lábát.

Néhány perc múlva azonban a főorvos lényegesen enyhítette szigorú szavait, mert hallván a medikusok elkeseredett kifakadásait, kijelentette, hogy

néhány napon belül igyekeznek

PATZAUER rumok, likőrök, palackborek

majd valamilyen megoldást keresni,

addig is tudomásul veszi, hogy az orvostanhallgatók felfüggesztik működésüket. Később, ha be akarnak kapcsolódni a szolgálatba, úgy visszaveszi őket.

— Nem akarjuk oda főbbé betenni a lábunkat —

velelő közbe a küldöttség egyik tagja. — Papp Ferenc ur alatt nem akarunk működni.

— Már pedig ott a tűzoltóparancsnok intézkedik — replikázott a főorvos — és az ő tekintélyét meg kell őrizni.

Több, mint félóra hosszáig vitázott a küldöttség a főorvossal, akinek végül

átadtak egy beadványt

— a főorvos korábbi kérésének alapján — és amely beadványt a mentőosztály péntek esti közgyűlésén fel is olvastak. Ebben a beadványban a mentőmedikusok több olyan esetet tesznek szóvá, hogy a mentőautót privát és nem betegszállítási célokra használják fel: felemlítvén, hogy a dalosversenyen a mentőautó civilekkel megrakodva tért vissza Új-szegedről, belsejében padokat helyeztek el, mire a dalosok szinte megostromolták a mentőautót, azt hívén, hogy — autóbusz. Beadványukban még sok más esetet is a főorvos elé tártak, amelyeknek kivizsgálását ő meg is ígérte.

A küldöttség ezután csöppet sem megnyugodva távozott el a főorvostól és a folyosón várakozó kollégáikkal még sokáig izgatottan tárgyalták a dolgokat, megállapítva, hogy a rajtuk esett sérelmekért aligha kapnak megfelelő elégtételt.

A Délmagyarország munkatársa a küldöttség eltávozása után kérdést intézett a főorvoshoz, hogy az új helyzetben miképpen fog intézkedni.

A főorvos kijelentette, hogy

a mentőszolgálat ellátására újból a kiképzett tűzoltókat fogják beállítani.

Ami pedig a sérelmek orvoslását illeti, igyekezni fog, hogy beosztási és közegészségügyi szempontból a medikusok, ha újból szolgálatba állanak, úgy dr. Oláh tiszti orvos parancsnoksága alá kerüljenek. Ha azonban ez ellen a tűzoltóparancsnok tiltakozni fog, úgy

De még ennél tovább is ment Korber. Megkérte az ügyészt, segítsen neki exhumálni ezt a régi bűnt. Hát ha valahogy nyomára lehetne jönni, ki volt benne a ludas. Ha semmi nyom sincs, akkor máshol kell kereskedni. Mit lehet tudni, hát ha még Napoleon verette a hamis pénzt, hogy azzal is rongálja az apósát, Ferenc császárt. Az lenne csak a nagy dolog, ha azt ki lehetne deríteni.

Hetekig tanulmányozta a két ur Korber iródájában a levéltárból felhordott huszéves munkanaplókat, jelentéseket, számadási könyveket. Sehol semmi hiba. Ellenben az ügyész leült egyszer a Korber íróasztaláról egy kis fakockát. Legalább annak látszott, de úgy koppant, mint a vas.

— Hát ez mi? — hajolt le érte és sikerült neki előbb felkapni, mint a házigazdának, akivel a nagy kétségben össze is koccantotta a fejét.

— Eh semmi, egy régi papirnehézék, — tapo-
tatta a fejét.

— Igen, igen, látom már — mondta az ügyész és valóban látta, hogy az egy éremvevő-tő, amellyel 1810. B. jelzésű kőrmőci huszasokat lehet szerkeszteni.

Reinprecht hidegvérű ember volt és erőt tudott venni magán. Megint belegubabódzott a régi diariumokba, bolyházta őket estig és akkor a vállára ütött a direktornak.

— Nincs ennek semmi értelme, barátom. Mit fájjon a mi fejünk régi gézengúzokért, akárkinek hívták őket? Többet ér ennél egy pohár tőreköb-
lögető. Az első poharat azzal koccantották össze,

hogy isten éltesse a becsületes embereket. A második pohárnál a direktor holtig való hálát fogadott az ügyésznek. A harmadik pohárnál az ügyész azt mondta, hogy ha már olyan hálás neki a barátja a semmiért, mingyárt szaván is fogna. Arról volna szó, hogy segíteni kellene valahogy az öreg vármegyvei hajdú, a Mártonon. Sánta is, süket is, nem való már vármegye dolgára, szélnek eresztani meg lelketlenség volna. Nem lehetne-e itt a ház körül felhasználni olyan tédde, tédde-oda emberek?

A direktor természetesen azt felelte, hogy akár reggel beállhat a Márton és az is természetes, hogy azon az estén maga elé parancsolta Mártont és közölte vele az új beosztását.

— Hanem annyit mondom öreg, hogy szemedet, füledet nyitva tartsd és mihelyest észreveszel valamit a ház körül, nekem azonnal híradással légy!

Két hélig nem volt Mártonnak semmi jelenteni-
valója és akkor is csak annyi volt, hogy a direktor ur bécsi huga elutazott.

— Tudom öreg. En takargattam be a lábát a lábásukba.

— Az ám, de vele utazott három bődön vaj is, meg öt bődön turó is. Azokat meg énvelem rakat-
ták meg hajnalban a kocsiládába.

— Hát aztán? Csak nem sajnálod tőle? Hadd egyenek egyszer jót Bécsben is.

— De tekintetes uram, nem tudom, hogy kenik azt kenyérre, mert én még olyan nehéz turót, vaját nem emeltem.

— Nyergelj az apád irgalmát — ugrott föl az ügyész s nyomban utána eredj a kocsinak. Nemcsak utólérte, hanem el is hagyta a félnappal előbb érte el a pozsonyi vámot.

— Bele kell szurni késsel a bődönökbe, aztán majd meglátjátok, hogy huzzátok ki — tanította ki a fináncokat s oly biztos volt a dolgában, hogy meg sem várta az eredményt s nyargalt vissza Korbert elfogni.

A bécsi frajla pedig ahogy odaért a várhoz, nevetve intett ki a kocsiból a harmincadosoknak.

— Kőrmőci turó.

— Eppen azt várjuk — ugrottak oda a fináncok s kést szalajtottak a bődönökbe. A turós bődönökből ezüstporosan huzzák ki a kést, a vajás bődönökből aranyporosan.

Reinprecht Ignác pedig minden teketória nélkül lefogatta Korbert, a marhaistállója alól kiszedett hat mázsa aranyat és ezüstöt és csak azután tett jelentést Bécsbe. Királyi kitüntetést ugyan nem kapott érte, de azért Korbernek se kegyelmeztek. Pörbe fogták s hiába mentegette magát azzal, hogy nemcsak a tulajdon retyerutyáját látta el kőrmőci turóval, vajjal, hanem időnkint Szelnicki bárónak a bécsi rendőrfőnököknek és már magas uraságoknak is juttatott egy-egy bődönke kóstolót. Azért mégis elítélték tíz évi rabságra.

Csak aztán az történt, hogy az ítélet foganatosítása előtt való nap ég nyelte-e, föld nyelte-e, úgy eltűnt az érdemes bajor, hogy máig sem került elő.